

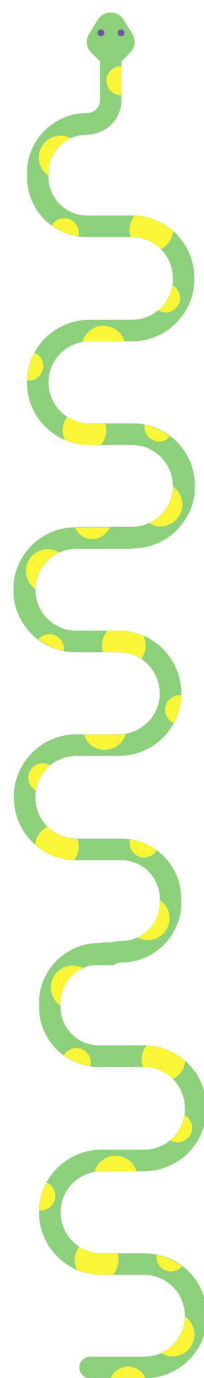

La màgia de les paraules

Recopilació de relats
del concurs de contes de la
FAMPA Castelló Penyagolosa
2025-2026

LA SERP DE LUCAS

Jose Vidal - 3 anys
Guanyador categoria infantil
CEIP José Soriano

ANNA, LA NENA QUE VA CANVIAR LES COSES A CLASSE

Un dia, una nena a qui li deien Anna, com de costum, se'n va anar al col·legi vestida amb una granota vaquera i les seues dues cues al monyo. A l'arribar, tots els seus companys li van fer burla, però eixe dia les burles van ser més fortes.

—Si vens aixina, no vingues —diu un dels seus companys.

—Estàs ridícula —diu una altra companya.

I en eixe moment, Anna se'n va anar a dir-li-ho tot a la seua mestra Sandra. Sandra li va dir als pares dels xiquets la situació i, al dia següent... tots van anar vestits iguals que Anna i li van demanar disculpes.

—Ens perdoneu? —li van dir tots.

—Clar —els va contestar Anna.

Es van fer amics, però li van dir: «Per què portes eixa roba?». I ella els va dir que perquè els seus pares se la donaren amb tot el seu amor.

Victoria Brotons - 8 anys
Guanyadora categoria 1r, 2n i 3r de primària
CEIP Cardenal Tarancón

TAN PETITES COM UNA LLAVOR DE CARABASSA

Hi havia una vegada, una nena anomenada Joana, que era molt curiosa, valenta i sobretot li agradava fer forats a terra per a trobar tresors. Una vegada, jugant al parc, va fer un forat gegant, però quan va mirar a dins, va veure que el forat seguia allà baix com un cau sota terra. "Això no ho he fet jo", va pensar Joana, "mai he fet un forat tan gran". Com que el forat era tan gran, i ella hi cabia de sobres, va decidir ficar-se a dins, i explorar.

Quan va entrar-hi va veure milers de formigues, li va estranyar bastant: "per què fan un forat tan gran, si són tan petites i no els-hi fa falta?" es preguntava, "i és més, com l'han pogut fer si són més petites que una llavor de carabassa?" i, "un moment!, però si tenen emmagatzemades moltes fruites, i de totes les mides! És impossible que les hagen pogudes portar elles soletes".

En fixar-se bé, va veure que el caràcter de les formigues, no era normal de formigues, algunes es comportaven com lleons ferotges, altres caminaven com tortugues, i algunes miolaven com gats! El que més la va sorprendre, és que una se li va acostar i li va dir: "Per favor, ajuda'ns". Joana es va quedar de pedra, ja que mai havia vist parlar una formiga.

"Com vols que us ajude, vull dir, en què?" La formiga semblava trista. "Doncs, que no ho veus? Nosaltres no volem ser formigues, ho serem per fora, però, per què creus que puc parlar? Jo vull viure en cases còmodes, estirar-me al sofà i anar a l'escola". Joana va comprendre que volia ser la formiga: "llavors, tu vols ser un humà?" La formiga li va respondre: "Doncs és clar, et creus que si no, m'entendries?" Joana s'estava cansant d'explicacions. "Bé, anem al gra, m'expliques què he de fer?, si voleu que us ajude, clar...". La formiga semblava avergonyida. "Sí, sí, per favor, ajuda'ns, però el cas és que has de rumiar tu com fer-ho".

Joana va pensar, que potser se li encenia la llumeta si es divertia, llavors va fer el que més li

agradava, va trobar un lloc on la terra era humida i va fer un clot, que casualment, portava a un altre túnel subterrani. Joana va decidir baixar: "a veure si aquí a baix no és tot tan estrany". Però és que s'equivocava de mig a mig, de fet, encara era més estrany. Hi havia animals, com guineus, gats o ossos, i de fet, semblava fins i tot paregut, també es regiraven incòmodes com les formigues.

"Així que..." Va començar a dir Joana, "no som només les formigues", va acabar la formiga, "tu creus que no els fa vergonya sortir al carrer amb aquestes pintes, és com si tu ets a dins d'un cos de cocodril, doncs, t'amagaries, com ells, no sortiries a lluir un cos en el qual no et veus bé. No?" Llavors, aquells animals que ni tan sols s'havien fixat en ella, es van acostar a Joana. Tenien una cara de pena, que Joana va haver de furgar per tal de no veure'ls.

El cas és que hi havia un altre túnel subterrani, i d'allà provenien rialles, com si hi hagués una festa. I el cas és que, quan es va girar, tots els animals l'havien seguit, i, quan van veure que allà hi havia sofàs, escola, jungla, sabana... Era com si tu ets una mofeta, i quan vols, te'n vas a viure al mar amb els teus amics taurons. Feien el que volien, i no hi havia ordres. Joana es va quedar a ballar, però... "JOANA, DESPERTA'T!"

Joana es va despertar de colp.

"Ja són les huit, vesteix-te i desdejuna".

"Ja vaig pare!" va cridar Joana.

"No saps quin somni he tingut hui!"

De camí a l'escola, passant pel parc, va semblar-li veure una petita formiga que li deia: "Hola Joana!".

Alba Carretero - 9 anys
Guanyadora categoria 4t, 5é i 6é de primària
CEIP Isabel Ferrer

Aquesta formiga vol ser humana.

Pots ajudar-la a vestir-se?

Dibuixa peces de roba directament
a sobre d'ella per ajudar-la!

L'INTERCANVI

A l'institut, tots sabien qui era Teu. O millor dit, tots sabien que era "el raret", el xic que sempre dibuixava en compte de parar atenció al que s'explicava a classe, el que mai alçava la mà quan els professors preguntaven alguna cosa i sempre seia sol tant a l'aula com al pati.

Era alt i prim com el mànec d'una granera, i tenia els cabells rossos, foscos i llargs i uns ulls blau-verdoses i profunds que lluien amb innocència.

De tant en tant es reien d'ell, però sempre els manava callar algú. Eixe algú era Abril, la delegada de classe. Era de pell bruna i duia els cabells pels muscles, també foscos. Sempre tenia els deures fets perquè era prou estudiosa, i sempre tractava d'intentar calmar la classe quan algú "la liava".

Aquell divendres va ser especialment dur. Acabaven de fer un examen d'història, però encara així pareixia que la seua classe no sabia quan callar. Afegint que la professora havia intercanviat els llocs d'Abril i Teu, que estaven a primera fila i a última respectivament, tots dos estaven farts.

Abril arribà a casa fins als nassos de reis i de batalletes estúpides. Li feia mal el cap i per alguna raó la motxilla pesava més de l'habitual, tirà la motxilla al llit i ella es va deixar caure després. Només alçà el cap quan olorà a llapis de colors.

Davall la motxilla, negra i amb la cremallera trencada, hi havia un munt de llibretes i llapis de colors i de dibuixar. No era seua, s'havia confós i havia agafat la de Teu.

La curiositat la va poder i amb les mans un poc

tremoloses, alça la primera llibreta que va veure, un bloc negre de dibuixos. La va obrir.

A la primera pàgina hi havia dibuixat el vell plataner del pati, eixe que tots estimaven per alguna raó. Teu havia dibuixat cada detall amb un realisme impossible, tant que pareixia que respirava.

Passà el full i va veure a Puces, un gat taronja pelut. Abril també es recordava d'ell; el van trobar un dia en infantil amb la pota ferida a l'arener i el van portar a la infermeria.

També hi havia dibuixos dels seus companys i companyes. Hi havia un d'ella d'esquena, d'eixe mateix mati, alçant la mà per contestar una pregunta. Però als dibuixos hi havia alguna cosa inusual. Es notaven apagats.

Abril deixa la llibreta oberta damunt del llit. Per primera vegada en tot el curs, sentí que no sabia res de Teu. Estava trist i ningú se n'havia adonat. Ni tan sols ella, que sempre el defensava.

L'endemà, dissabte, es despertà tard i amb mal de cap amb el timbre de casa.

Obri la porta i es va trobar... a Teu!!

Estava en el replà, amb la seua motxilla penjada d'un muscle i la mirada clavada en les sabates. Duia la mateixa roba d'ahir, els cabells despentinats i unes bosses púrpura baix dels ulls.

-Hola - digué fluixet - crec que tinc la teua motxilla.

-Jo... Jo també tinc la teua.

Teu va entrar arrossegant els peus i mirant-ho

tot com sempre.

–Anit – va dir Abril – Anit vaig veure el teu bloc de dibuix. Volia buscar alguna cosa que m’ajudara a trobar la manera de tornar-te-la.

Teu es queda rígid, abraçant la seua motxilla contra el pit.

– Perdona per haver-ho fet sense permís. – continuà – Els teus dibuixos són bonics, però... estan tristos.

Teu alçà la vista un segon. Els ulls blau-verdosos li brillaven, però no d’innocència. Brillaven de por.

–No volia que ningú els vera– digué –però tu no eres mala persona.

Teu no es va enfadar amb ella. Li contà que es burlaven d’ell dia sí, dia també i per qualsevol cosa: per com parlava, per com es vestia, per com duia el pèl, per estar a soles al pati. Que tot havia canviat quan havia nascut el seu germà. Abans els seus pares només tenien ulls per a ell, ara no li feien ni cas.

Abril va recordar la senyora Tatiana, la mare de Teu i la netejadora del col·legi, que sempre era amable amb tots i parlava fluixet com el seu fill.

Abril traga saliva. Tenia un nuc a la gola i no sabia què dir. Què se li diu a algú quan et conta tot això?

Abril es va arrimar i... el va abraçar. Teu es quedà sorprés, però va posar la mà a l’esquena d’Abril

–Gràcies, Abril.

Teu va somriure i es van acomiadar.

L’endemà al pati, Abril va fugir de les seues amigues i va buscar Teu al raconet on sempre estava.

Avui dibuixava un gat. Però no era Puces. Era menudet, com una cria.

–Qui és? No és Puces

–Ara ho veuràs– somrigué.

Puces va saltar la reixa, seguit de l’altre gat menudet, amb una taca a l’orella. La senyora Tati també els mirava somrient. Teu va agafar la cria amb cura i la va posar damunt la seua falda.

Llavors ho va comprendre. Puces no era un mascle, sinó una femella! I a més havia tingut un gatet.

Quines voltes dona la vida. Hui estàs ací, i demà potser estàs allà.

De vegades penses que ho tens tot clar: qui és el raret, qui és el dur i qui no té remei. I després la

vida t’agafa, et gira del revés i t’ensenya que anaves equivocat.

La vida és una sola, els anys passen com a segons i no podem estar de braços plegats tot el temps.

Hi ha de fer amics, ser bona persona, no maltractar els animalets, tindre cura del medi ambient, i, per últim, però no, per tant, menys important: ajudar els altres.

Cloe Gumbau - 13 anys
Guanyadora categoria ESO
IES Benigalsó

TOTS SOM DIFERENTS I AIXÒ ENS FA ESPECIALS

Hi havia una vegada una xiqueta anomenada Yeli que tenia 12 anys que va nèixer sense el braç dret, una cosa que la feia ser una persona que valorava i agràia tot el que tenia.

Gràcies al suport i a l'afecte de la seua família va tindre una infància prou feliç. Però en el col·legi era on pitjor ho passava, perquè els companys de classe no paraven de burlar-se d'ella.

Encara sort que va conèixer Abril, algú en qui va poder confiar des del principi, i que, amb el temps, va acabar sent la seua millor amiga. Yeli, tenint Abril a prop, se sentia segura, ja que sempre que es ficaven amb ella la defensava.

Hi havia alguns moments en què se sentia un poc a soles, sobretot quan Abril faltava a classe, i era en eixos dies, quan més vulnerable se sentia i no sabia com enfrontar la situació, per la qual cosa quan arribava a casa es posava a plorar i els contava als seus pares el que havia passat.

Però hi va haver un dia en què se li va aparèixer el seu Àngel.

—Hola, Yeli —va dir—. Soc Estela, el teu Àngel i he vingut per a ajudar-te. Des de hui tindràs el teu braç dret.

Ella la va mirar sorpresa. —Però el braç que et donaré és màgic —va continuar Estela—.

Funcionarà depenent del que sentes en cada moment i del que imagines o t'agradaria que passara, sempre sense fer mal a ningú. Així podràs defensar-te per tu mateixa.

Després va afegir:

—He d'avisar-te d'una cosa: el dia en què els teus companys deixen de tractar-te malament, el braç desapareixerà.

Ella va preguntar:

—Per què no el puc tindre per a tota la vida?

El seu Àngel li va contestar:

— Perquè no tindre el braç dret et fa especial i única, recorda que només te'l done perquè així et deixen més tranquil·la i guanyes un poc més de seguretat.

Yeli li va donar les gràcies i Estela es va acomiadar. L'endemà quan es va despertar va estar molt feliç de vore que el que li havia dit el seu Àngel s'havia fet realitat.

En el col·legi en vore-la, tots es van quedar molt estranyats, però igualment la molestaven. Ella, en eixe moment, es va recordar que el seu braç tenia poders màgics i va fer un esclafit amb els dits, la qual cosa va fer que els que es burlaven es ficaren en una bambolla, quedant al·lucinats.

Un altre dia, gràcies als superpoders del seu braç, quan algú intentava pegar-li perquè no es creien que el tinguera de veritat, ella va imaginar que eixa persona tenia un nas de pallasso. Llavors, el nas va aparèixer de sobte i els altres que estaven al voltant van riure d'ell com a càstig, perquè s'adonara que el que estava fent no estava bé.

A poc a poc va anar guanyant seguretat en si mateixa i atrevint-se a posar límits perquè no

es burlaren d'ella.

Hi va haver un temps en què ja la van deixar en pau. El seu Àngel, en vore que era una xiqueta més valenta i segura de si mateixa, una vesprada va tornar a aparéixer a la seua habitació.

—Hola, Yeli —va dir Estela—. Ja és hora de llevar-te el braç dret màgic.

Yeli la va mirar preocupada.

—Tinc por que els meus companys tornen a burlar-se de mi —va respondre.

El seu Àngel li va contestar:

—Sé que ho has passat molt malament, però ara ja has après a valer-te per tu mateixa i a saber com actuar quan tornen a ocórrer-te situacions similars. A més, així podràs ajudar altres persones que passen per una cosa semblant. Això sí, puc donar-te una pròtesi perquè pugues viure un poc millor, ja que sé que costa molts diners i que encara eres xicoteta per a aprendre a fer certes coses a soles sense tindre el teu braç.

Ella li va dir:

—Tens raó, crec que és la millor idea, ja que realment la meua discapacitat física és el que em fa ser algú especial i diferent de la resta. Vull donar-te les gràcies per haver-me ajudat i per donar-me la possibilitat de tindre una pròtesi amb la qual poder ser més independent.

Estela en escoltar això es va quedar molt satisfeta del que havia fet i en la persona en què s'havia convertit.

Des d'aquell moment, Yeli al principi es va sentir un poc estranya, però en vore que el seu entorn del col·legi la continuava tractant bé, es va adonar que ara tenia més amics i que s'havia guanyat el respecte dels altres.

Diana Martín - 17 anys
Guanyadora categoria Batchillerat
IES Matilde Salvador

EL DRAGONET

Hi havia una vegada un xiquet que va veure un dragonet que tenia mal a la cua, que s'havia punxat tot. Li va fer una caixa per a cuidar-lo. Li va ficar aigua, fulles i branques, i fins i tot li va buscar bitxos. Però el xiquet veia el dragonet trist...

El dragonet estava trist perquè volia anar a la seua casa. Així que el xiquet va anar a la seua casa i el va deixar.

Xavier Bellido - 7 anys
CEIP Gregal

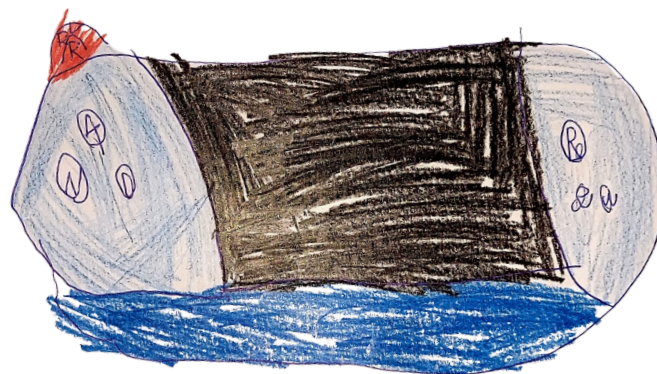
LA CONSOLA MÀGICA

Hi havia una vegada un xiquet que jugava amb una consola màgica i un dia la consola el va absorbir.

El xiquet, dins del videojoc, es va construir una casa amb jardí. Estava dins del món de Minecraft!

Que bé s'ho va passar!

Andreu Ramos - 6 anys
CEIP Gaetà Huguet

LA CASETA

Vet aquí una vegada una princesa que vivia en una caseta. La caseta era gran, de molts colors, cors i de la xemeneia eixia un arc de Sant Martí i núvols.

Un dia va aparéixer un llop menut i va entrar a la caseta. Un altre dia va aparéixer a la porta un pingüí menut que volia volar però no podia.

La princesa es deia Estela, era bona, guapa i li encantava jugar amb nines.

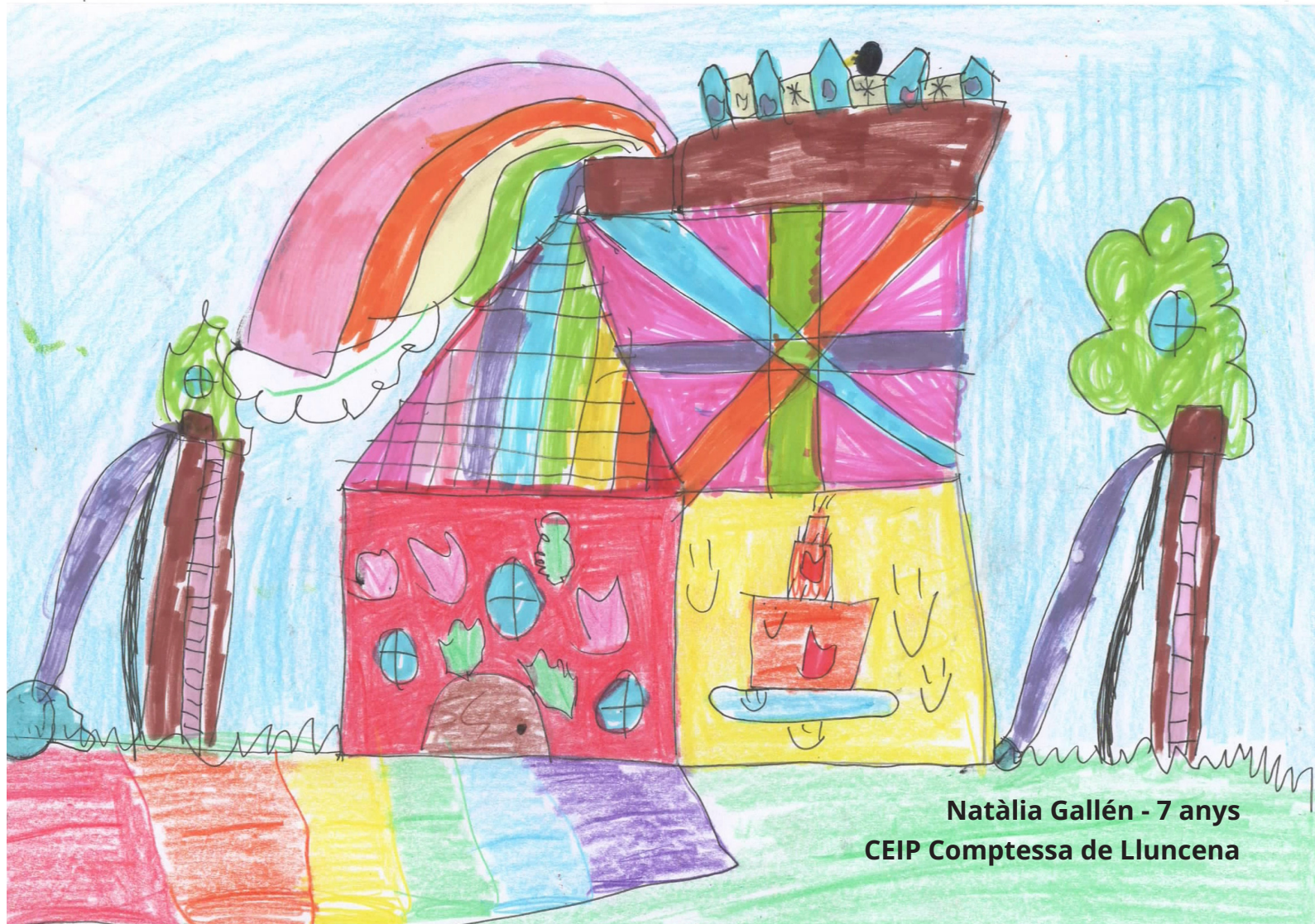
El llop Kai era llest, tenia el pèl gris i molt suau.

Al pingüí Àlex li encantava jugar al pilla-pilla i el seu somni era volar.

Els tres es van fer amics i jugaven a molts jocs.

Un dia van anar a la platja i van fer castells d'arena, van trobar una sirena al mar, que la van matar perquè era mala. Aleshores la princesa amb la seva màgia li va donar la vida de nou. De sobte la sirena va ser bona.

Els tres amics d'Estela van anar al Consum i van comprar un pastís i li van fer una festa d'aniversari per a Estela, era el seu aniversari. Va vindre Estela i li va agradar molt la festa i conte contat, conte acabat.

Natàlia Gallén - 7 anys
CEIP Comptessa de Lluncena

L'AMISTAT GAL·LÀCTICA

Hi havia una vegada un drac que vivia en una cova en una illa anomenada Illa de la Fruita. Aquest drac es deia el Drac de la Fruita, i tenia tanta por de la foscor que de nit se n'anava a la cova i no volia volar molt alt, perquè si arribava a l'espai no tindria llum.

Però tots els diumenges els seus amics dracs se n'anaven a l'espai a fer acampades a la Lluna. Els dracs no volien ajudar-lo a superar la seua por, així que se sentia trist i plorava a la seua cova.

Un diumenge, el drac es va perdre a l'illa i, com que era quasi de nit, es va fer una cova amb pedres per a refugiar-se de la pluja i els animals perillosos. Quan va acabar de fer la cova, es va posar a dormir, però un eriçó que ho havia vist tot va entrar a la cova sigil·losament. Cada vegada que el drac es despertava, l'eriçó s'amagava dins de l'escorça d'un durian, que és una fruita que fa molt mala olor.

Però de sobte va venir una ventada i va tombar la casa. Tots dos es van enlluernar i espantar tant que van cridar, i el drac va descobrir l'eriçó.

L'eriçó li va preguntar on estaven els seus amics. El drac es va posar a plorar i li va dir que l'havien deixat sol. L'eriçó, que llegia molts llibres, li va dir que a la foscor no hi ha monstres i que no tenia de què tindre por.

Llavors va traure una llanterna i li va dir:

– Anem a volar a l'espai.

Quan van arribar a la Lluna, els seus amics estaven allí.

L'eriçó va reunir totes les mares dels dracs i els van castigar sense acampades durant deu anys.

Joel Gumbau - 7 anys
CEIP Eleuterio Pérez

UN DIA EN EL PARC

Hi havia una vegada, dos amics que es deien Lluna i Fran que tots els dies anaven junts al parc a jugar.

Una vesprada en eixir d'escola Fran li va dir a Lluna:

—Aquesta vesprada podríem jugar a ser arqueòlegs.

—Em pareix una bona idea —va contestar Lluna— però per a ser arqueòlegs necessitem una pala i un poal, així podrem jugar.

Lluna i Fran van anar al parc amb el poal i la pala.

—Comencem a jugar Fran?

—Clar que si, tinc moltes ganes.

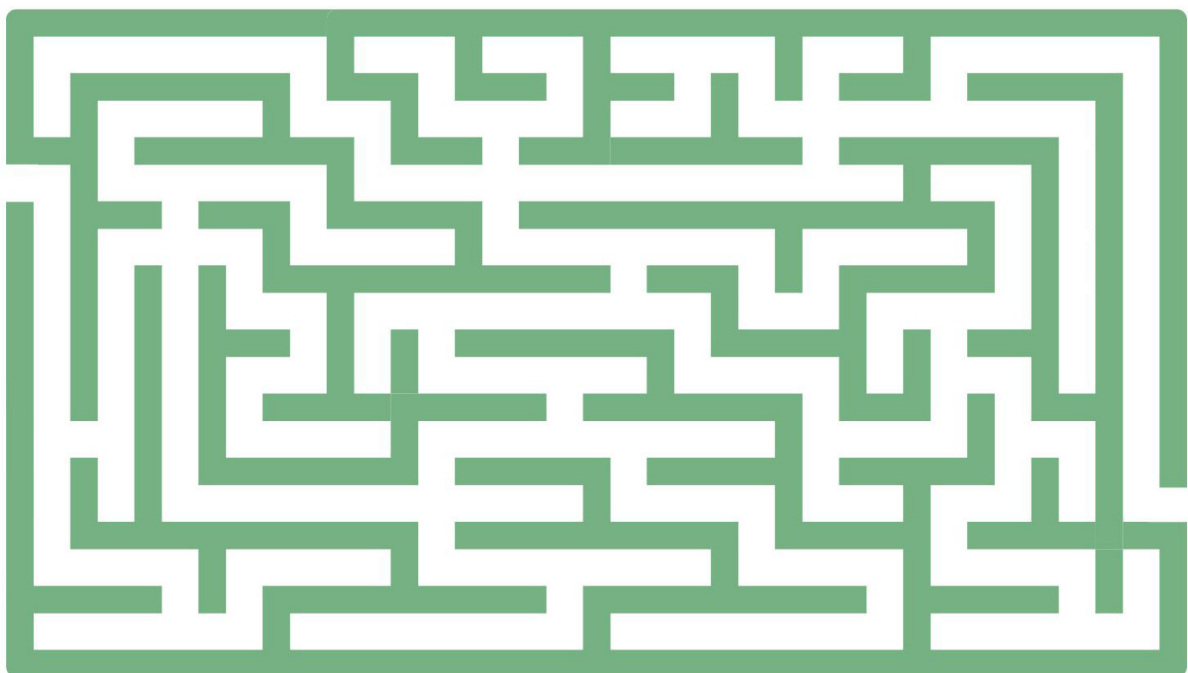
Van anar a una part del parc que hi havia arbres i terra i van començar a excavar. Com no contraven res, van canviar a un altre lloc.

A l'estoneta d'estar jugant, Lluna va topetar una cosa que era de color blanc i es va posar molt contenta.

Fran i Lluna van anar amb les seues mares a ensenyar el que havien encontrat, i quina sorpresa era una dent de dinosaure. Van decidir portar-la al museu perquè tots els xiquets pogueren veure-la.

Des d'eixe dia van continuar sent arqueòlegs.

Marina Martínez - 6 anys
CEIP Pio XII

LA COMPETICIÓ

Hi havia una vegada, en un poble molt esportista... hi havia un carrer on hi havia una petita casa. Dintre hi vivia la Katie, una nena molt llesta.

A la Katie li agradava molt fer esport variat, però el que més li agradava era l'atletisme.

Un dia a l'escola, per final de curs van proposar fer una competició. La Katie quan ho va saber es va apuntar molt de pressa.

A la llista de competidors només hi havia noms de xics. La Katie va sentir molta por.

"La competició es realitzaria el 6 de juny del 2026 a les 9:00 h del matí a les pistes d'atletisme."

Va arribar el 6 de juny i la Katie havia practicat molt per a guanyar correctament.

La Katie estava molt nerviosa perquè competia amb els millors atletes de la seua escola. La miraven com si no li donessen importància.

La prova era salt de tanques, la segona passar les arenes movedisses i la tercera esprint...

-Total 3...2...1... Ja!- va cridar l'entrenadora.

La primera prova anava a saltar i un competidor la va espentar i li va dir "Pringada!"

La Katie estava trista, però va seguir endavant i a la segona prova es va quedar enganxada a les arenes i un competidor li va dir "t'ajude?" però era una trampa. "Si gràcies" però li va soltar la mà tirant-la de morros a l'arena.

La Katie estava decepcionada, però encara quedava la prova final, l'esprint.

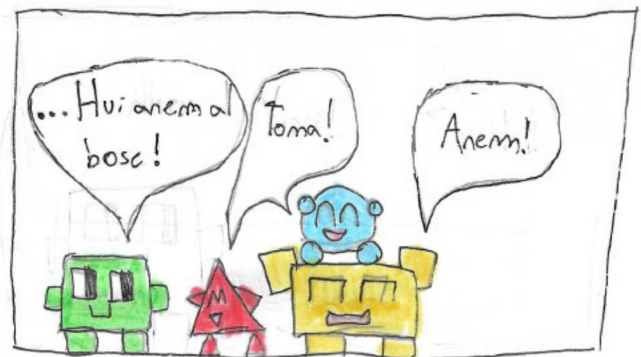
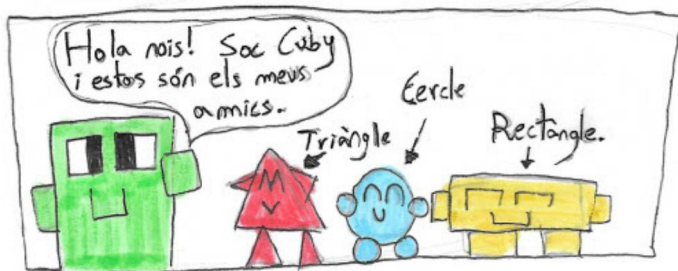
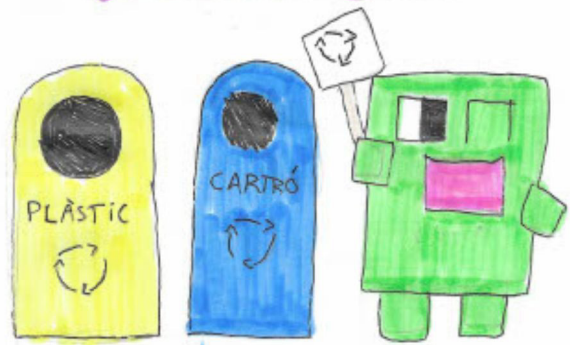
Va agafar forces i va córrer el més ràpid que podia, va avançar a tots i va guanyar!!

Conte contat ja s'ha acabat.

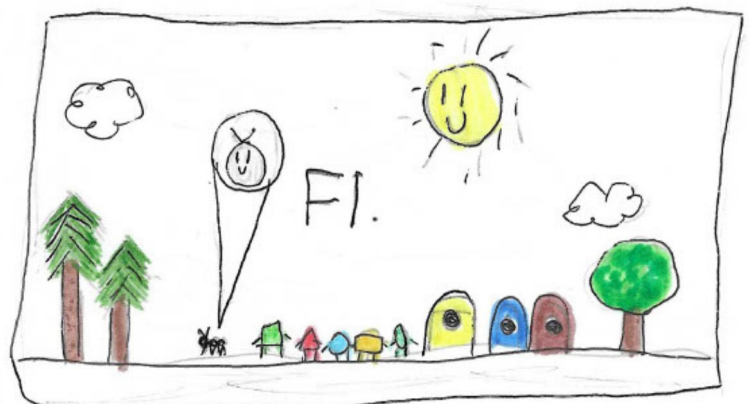
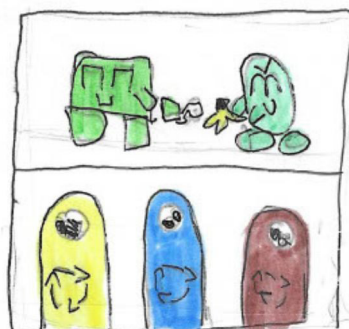
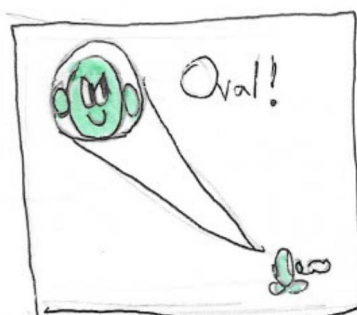
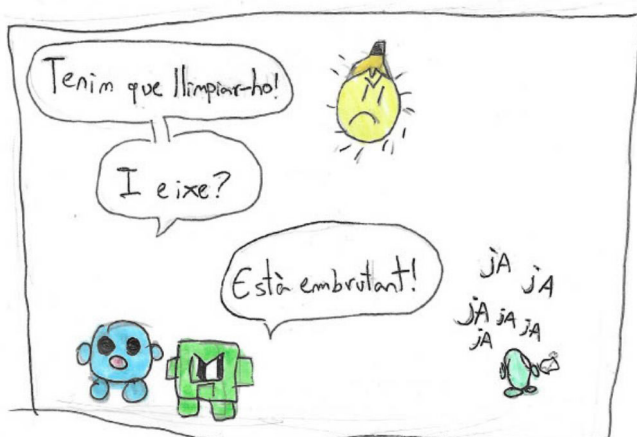
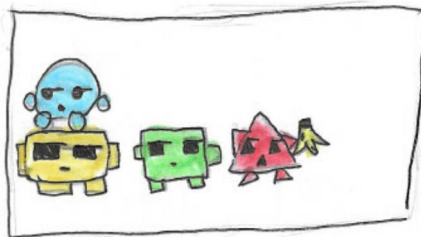
Olivia Serrano - 10 anys
CEIP Manuel Foguet

CUBY I EL RECICLATGE

Ariadna Bellido - 10 anys
CEIP Gregal

EN EL
BOSC...

Els éssers

Fa molts anys, dalt d'una muntanya vivien unes criatures monstruoses.

Els aldeans i aldeanes del poble de Villavolcá estaven fartes d'aquestes criatures perquè pensaven que eren roïnes. Tota la gent deia que eren molt lletjos, perillosos i no deixaven mai als seus fills i filles pujar a la muntanya. A més a més, contava la llegenda que tots aquells que tenien un mal comportament, aquestes criatures vindrien per ells i se'ls emportarien.

En aquell poble hi havia un volcà inactiu. El poble era molt bonic i en primavera els camps estaven replets de roselles i gira-sols. Pel poble passava el riu Meravella.

A vegades hi havia inundacions, segurament havia sigut el Rebenta-rius, un dels monstres. També llançava onades, això era el que provocava les inundacions.

Un altre monstre era el Llança-roques. A vegades jugava amb el Trenca-cases, eixa criatura desordenava tot el que veia i destrossava les cases.

La gent estava molt espantada quan les llançava.

L'últim monstre és el Menja-cendres, el més

gandul. Es menjava el foc, les cendres, la lava li agradava molt la calor, era molt gros. Les seues xafades retronaven per tot arreu.

Als habitants del poble Villavolá els feia molta por quan llançava foc per la boca.

Aquells éssers estaven cansats dels insults, de les amenaces, fins que una nit es van reunir en la cova de la Foscor. Aquell lloc era l'hàbitat on vivien.

–Jo estic avorrit de ser malvat, no m'agrada res– va dir el Menja centres amb la seua profunda veu.

– Jo també estic cansat– va protestar el Rebenta-rius.

–Eh! Què vos penseu? Jo també– va parlar el Llança-roques

–Jo no puc més!– va cridar el Trenca-cases–

–Jo solament... solament vull ajudar– va reclamar el Menja-cendres.

De sobte, en mig de la conversa, es va sentir un soroll d'explosió. El volcà es va posar en erupció!

–És clar! Si parem el volcà ajudarem al poble!

-És una molt bona notícia- va comentar el Rebenta-rius.

-Així ja no es tindran por i deixaran de pensar que som éssers malvats-va dir el Llança Roques.

-És veritat! -Va apuntar el Menja-cendres.

- I com podem parar-lo? - va preguntar el Trenca-cases.

-Tinc una idea! Molt fàcil! Tu, Rebenta-rius, desviaràs el riu Meravella cap al volcà, per evitar que la lava pugui destruir el poble. Tu, Menja-cendres et menjaràs tot allò que expulsi el volcà per protegir l'aldea dels possibles impactes. Tu, Trenca-cases, faràs

un mur al voltant del volcà. I finalment jo taponaré amb roques gegants el cràter del volcà- va explicar amb detall el Llança-roques.

I així, és com els éssers aconseguirem bloquejar l'erupció del volcà. Tot va eixir segons el pla de les criatures. Els aldeans i aldeanes es van quedar petrificats. Mai hagueren pensat que aquells monstres se salvarien d'una catàstrofe com aquella. Des d'aquell dia els aldeans, aldeanes i els éssers van viure en harmonia.

Manel Lucena - 9 anys
CEIP San Miguel Arcángel

NO SOC UNA RATA PENADA

Hi havia una vegada una rata penada en una casa. De sobte es van apagar els llums i els xiquets pensaven que hi havia un fantasma.

Però era l'ombra d'una rateta que l'havien pintada uns xiquets i tots pensaven que era una rata penada. Tots deien: "Quin fàstic!".

Al final, una xiqueta es va fer amiga de la rateta i tots van veure que era bona i es van fer amics.

Nerea Lleó - 6 anys
CEIP Jaume I

L'ERUGA QUE VOLIA SER PAPALLONA

Poly és una eruga molt boniqueta. Té les galtes rosses i grossetes. Sempre somriu o almenys ho intenta.

Però Poly té un problema, és l'única eruga en el bosc i no sap el perquè. Tampoc sap perquè quan va a recollir fulles per a dinar i passe pel costat de papallones, aquestes s'enriuen.

Avui li ha passat el mateix, anava per fulles pel dinar i les mateixes papallones de dijous van riure.

-Tinc alguna cosa en la cara?- va preguntar Poly. Potser s'enriuen perquè s'havia tacat amb fang o una cosa per l'estil.

La papallona més bonica de totes, amb unes ales grogues amb punts negres i puntes puntegudes de les "xules", va contestar a Poly.

-No, no tens res en la cara- Les altres papallones encara s'enriuen, i una xicoteta de color verd, va continuar.

-De veritat que fas pena sent una eruga.

Totes van riure, i avergonyida i humiliada, Poly va marxar.

Què tenia de roïn ser una eruga? En realitat, res, però aquelles papallones es ficaven amb Poly per ser l'única eruga.

Cada vegada que Poly passava pel mateix lloc per a arreplegar les fulles, reien. Les burles eren tan constants fins al punt que Poly es quedava a casa sense dinar només per no

escoltar a aquelles papallones.

Una nit, Poly estava en una branca d'un arbre observant a les papallones presumir de les seues ales.

"Em podria convertir en papallona?", es preguntava Poly, però aquella nit, deixaria de ser una eruga.

L'endemà, es va despertar en una espècie de sac. Confusa va eixir com va poder. Quan es va mirar

el cos, era prim i negre. Va notar que alguna cosa li penjava de l'esquena, i quan va mirar l'estrany sac, ho va entendre tot. Era una papallona. Les seues ales eren blau fluixet i també d'un negre cridaner. Era perfecta, o més bé perfecta per als altres.

Les burles van desaparèixer i van començar els elogis. Però Poly sentia que una part d'ella havia desaparegut, que d'alguna manera ja no era ella mateixa.

Un dia caminant pel bosc, va veure a una eruga trista envejant les seues ales. Veient-se reflectida en ella, la va mirar, li va netejar les llàgrimes i de cor li va dir a l'eruga:

-Ets preciosa tal com eres, no canvies pels altres.

Mariona Gallén - 11 anys
CEIP Comtessa de Llucena

LEGO

Paula i Pepa eren dues germanes menudes de 7 i 6 anys. Paula, la major, era la més alta i grossa.

Pepa, la xicoteta, era més baixeta que Paula i una xiqueta prima.

Pepa tenia els ulls blaus i Paula els tenia verds. El monyo de Paula era negre com la nit, i el monyo de Pepa rossa com el sol.

La mare de Paula i Pepa estava separada del pare d'elles.

Ella era prima i amb el monyo ros. Com quan es va separar se sentia molt a soles quan a Paula i Pepa els tocava anar a la casa del seu pare, convidava a Sofia, una amiga seua que va conèixer a un viatge d'intercanvi. Ella era rossa com el sol, era tan rossa que pareixia que el seu monyo era d'or. Finalment, va dir-li a la seua amiga que es podia mudar.

Paula i Pepa li van haver de deixar el seu dormitori a Sofia. I elles dormien al traster.

Un dia Paula i Pepa es van adonar que passaven coses estranyes, tot es convertia en Lego!

Després de molt de temps intentant descobrir d'on provenia aquell problema, un dia que va nevar i no van poder eixir de casa es van adonar que la persona que estava provocant el desastre dels Legos estava dins de casa.

Mai havia ocorregut alguna cosa així aleshores la principal sospitosa era Sofia.

Així que quan van anar a interrogar-la li van dir tantes coses i preguntes, que es va ficar nerviosa i va tocar a Paula. Es va convertir en Lego!

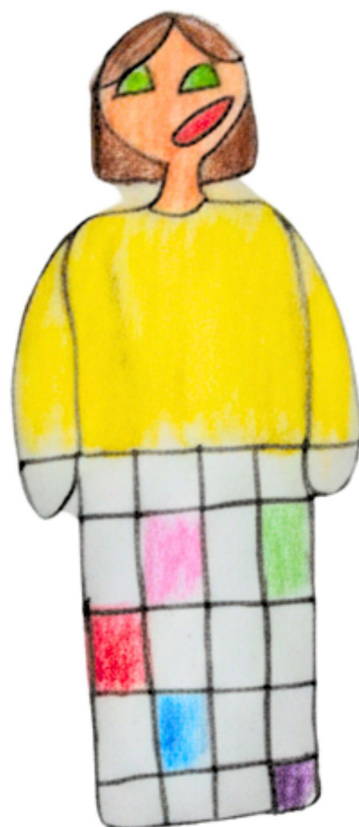
Ja sabien el que era, però Paula tornaria a ser Paula? Pepa tota preocupada va deixar a Sofia tancada a l'habitació i va anar a dir-li-ho a la mare.

La mare va pujar i en efecte, Paula era peces de Lego. De sobte Sofia va fer un gest amb la mà i Paula va començar a tornar-se humana.

Quan la mare li va dir a Sofia que només podia utilitzar els poders amb el seu permís.

I catacric catacrac, el conte ja està contat.

NI 3, NI 2, NI 1, NI 0

Hi havia una vegada un palet que es deia Lucas.

Lucas era de color roig perquè sempre estava enfadat.

Lucas anava a l'institut COLORS, i a la seua escola tot el món el veia com el líder. Però el nostre amic, tractava a tots i a totes com si foren escombraries, i això feia que els altres es posaren tristos.

Un dia va convidar 3 companys de la seua classe: a Marta que era verdeteta perquè sempre estava tranquil·leta, Marc, que era groguet perquè sempre estava content, i Clàudia, que era roseta perquè estava enamoradeta.

La casa era xicoteta i pareixia barata, però cap es va atrevir a dir res per si Lucas s'enfadava.

Però després de mitja hora Lucas va dir:

-Marta ves-te'n fora d'ací, perquè ets un palet molt avorrit.

En aquell moment Marta se'n va anar disparada, amb els ulls plens de llàgrimes perquè estava trista, i amb molta ràbia perquè estava enfadada.

Quan va arribar a sa casa estava molt enfadada, però sa mare ho va detectar i li va dir molt seria:

-Mare meua Marteta, jo et vaig dir que no t'apropares a Lucas, que ell només vol fer-te sentir mal, veus el que ha aconseguit, ha aconseguit que t'enfades, i això és el que vol ell.

Marta va reflexionar, i va decidir que ella no anava a estar trista, i així va tornar a la seua calma natural de sempre.

Per altra banda, Lucas estava gitat al seu llit pensant en com hi havia tirat a Marta de la casa, i va pensar:

-Va! Jo no necessite ni 3 amics, estic bé amb 2.

L'endemà Marta va anar més prompte a l'institut, i va contar-li-ho tot als seus amics de veritat. I els seus amics s'ho van contar a altres amics, i així es va expandir la notícia.

Uns van decidir començar a ignorar a Lucas, i altres van pensar que era mentida, i que continuarien amb el seu rei Lucas.

Quan Lucas va arribar es va sentir sorprés, perquè si bé encara hi havia gent que el seguia, també hi havia gent que l'ignorava, inclosa Marta.

Encara que Lucas estava molt sorprés va fingir que no li importava.

A la vesprada següent Lucas va convidar Marc i Clàudia, ells van anar sense moltes ganes, ja que l'altre dia no van acabar molt bé.

Però quan van arribar se'n van oblidar, ja que s'ho estaven passant molt bé.

Fins que va passar el que tots dos temien, Lucas va dir:

-Marc, ves-te'n d'ací, perquè sempre estàs content, i a mi no m'agrada estar content.

Eixe dia Marc se'n va anar molt trist, i quan va arribar a sa casa va fer una videotrucada amb Marta, la qual li va dir que els ho diguera als seus amics. I això va fer, contar-ho tot als seus amics.

Mentrestant Lucas pensava: -Va! Jo no necessite ni 3 ni 2 amics.

Però l'endemà més de la meitat dels seus Companys de classe l'ignoraven, i a eixe grup també s'unia Marc. Lucas es va sentir un poc trist, però ràpidament es va fer el dur.

Eixa mateixa vesprada Lucas va tornar a convidar a Clàudia a sa casa.

Clàudia no estava molt segura d'anar, ja que les últimes 2 vegades Lucas havia tirat als seus dos amics. Però al final va anar amb un poc de por.

Van passar una bona estona jugant al pilla pilla, però al final es va tornar a repetir la història, i Lucas va dir:

-Clàudia ves-te'n d'ací que sempre em dius que estàs enamorada de Marc.

Esta vegada Clàudia no es va anar plorant només, també se'n va anar furiosa.

I com no, mentrestant Lucas pensava una vegada darrere l'altra:

- Va! Jo no necessite ni 3, ni 2, ni 1, ni 0 amics.

Però l'endemà ja ningú li feia cas, i quan dic ningú era ningú. No li parlaven, i hi havia gent que ni el mirava.

Lucas es va intentar fer el dur una altra vegada fins que no va aguantar i va esclatar a plorar. En eixe moment tothom es va quedar sorprès perquè mai no havien vist a Lucas amb una altra emoció que la rabia.

Sense adonar-se'n Lucas no estava enfadat!

Aprofitant que tothom el mirava va aprofitar per a demanar-li perdó a tots i a totes. Però de sobte: pum! ZAS! PUM!

Lucas ja no era roig era multicolor com l'Arc de Sant Martí! Un palet es fa així quan fa un acte de perdó com el de Lucas.

Tothom el va perdonar i a partir d'ací Lucas mai més es va tornar a enfadar.

Olivia Vicent - 11 anys
CEIP Vicent Marçà

Relaciona cada personatge amb el seu color i la seua emoció:

Lucas	Groc	Tranquil·la
Marta	Rosa	Enfadat
Marc	Roig	Enamorada
Clàudia	Verd	Content

DE MARROC A ESPANYA

Hi havia una vegada en un poble que vivia una família formada per tres persones: la mare i els dos fills. Aquell poble es deia Fraita i el pare vivia a Espanya en un poble que es diu les Coves.

Els dos fills i la mare volien anar a Espanya per a veure el pare. Un dia un dels germans va somiar que ell, la seua mare i el seu germà anaven a Espanya a viure allí. Quan es va despertar li va dir a la seua mare el que havia somiat:

–Mama he somiat que anàvem a Espanya.

La mare li va dir: –Arribarà el dia.

Un dia el pare va trucar a la mare pel telèfon i li va dir: –Prepareu les maletes perquè el 26 de febrer del 2022 teniu l'avió de Marràqueix a Barcelona.

Va arribar el dia i tota la família estava molt contenta. La mare i els dos fills van anar a l'avió de Marràqueix per a anar a Espanya. En una hora i mitja van arribar a Espanya.

El pare els estava esperant molt content perquè feia dos anys que no els veia. Després van anar a sa casa i van descansar.

Els dos fills van eixir a donar voltes pel poble i de sobte van trobar el camp de futbol i van entrar a jugar contents. Després de jugar una estona a futbol els dos fills van tornar a casa molt cansats però feliços.

A la nit van anar a sopar tota la família junts i van explicar com havia anat el viatge. Estaven molt contents de poder estar amb el seu pare.

Abans d'anar a dormir, els xiquets pensaven què farien estos dies.

Els dies següents van passar molt de pressa. La família sortia a passejar pel poble, anaven al parc i moltes coses. Els fills estaven molt contents perquè van fer amics. I ara els dos

fills ja són grans i van a l'institut i quan van anar a l'institut van fer més amics. Ara ho estan passant bé.

Poc després d'arribar, va arribar el moment d'entrada a l'institut. El primer dia, el fill gran sentia una barreja de por i curiositat. Tot li semblava enorme: els passadissos plens de gent, les taquilles i el soroll dels timbres. Al principi, li costava entendre tot el que deien els professors, però aviat es va adonar que no estava sol. Quan va entra a classe, el tutor el va presentar davant dels alumnes.

–Hola, aquest és el nostre nou company– va dir –sí, és el nou company de la nostra classe.

Després va traure el material. Les primeres hores van ser complicades. Les de matemàtiques, biologia i altres assignatures.

A l'hora del pati, van eixir de classe, i el xic va menjar i després va anar a jugar a futbol uns 20 minuts i després va anar amb els seus amics a canviar-se.

Quan va acabar de canviar-se va anar a classe i la mestra li va ficar un retard perquè va tardar uns 5 minuts, després de tot això van anar al menjador.

Durant el dinar, van estar comentat el que havia passat en classe de biologia i com era difícil semblava el temari d'enguany.

Entre rialles i anècdotes sobre el professor de mates, el temps va passar volant.

En acabar, van haver de replegar les coses i anar a la fila per anar a l'autobús i després a casa. I els dos germans van contar el que va passar a l'institut als seus pares.

Adam el Meadine - 14 anys
IES Maestrat

I EL MEU ESMORZAR?

Des que va començar el curs, dues o tres vegades em va desaparèixer l'esmorzar de la motxilla. Al principi vaig pensar que me l'havia deixat a casa, que ma mare no me l'havia ficat...

Això va durar unes dues setmanes sense que digués res, però un dia els ho vaig contar a les meues amigues: Maria, Elia i Marta. Elles em van dir que els passava el mateix.

Recorde a la perfecció la reacció d'Elia. Es va enfadar molt i em va dir "A mi em passa el mateix, Laia! Això és inacceptable. Li hem de contar a la tutora."

Jo i les altres la vam calmar i vam decidir esperar un poc. Un temps després ens desapareixia l'esmorzar una o dues vegades al mes. Un dimecres a tutoria, quan Pau, un xic de la meua classe no va vindre, l'altre grup de xiques de la classe es va queixar a la tutora.

Després d'elles, els xics també es van queixar i nosaltres vam comentar que ens passava el mateix. Ens va dir que alçarem la mà a tots els que ens havia passat i la vam alçar tots.

Tota la classe pensava que va ser Pau, ja que és un xic un poc problemàtic. O siga, no és problemàtic del tipus que trenca finestres o portes, però és d'aquells que no parlen mai, sempre dorm a classe, suspén la majoria d'examens... Però el curiós és que mai el veies esmorzar. Ell dia que era perquè no tenia fam. I això és molt estrany en algú que té 13 anys. A més, es pensaven que havia sigut Pau, ja que justament aquell dia a ningú li va desaparèixer l'esmorzar.

Laura ens va dir que no el podíem culpar, ja que no hi havia proves i hauria d'haver sigut casualitat. Carlos era el que més enfadat estava: -Ahir em van tornar a furtar l'entrepà de pernil. Això ja està bé!- va dir molt enfadat, colpejant la taula.

Laura li va dir que s'havia de calmar. Això va

durar bastant, uns 4 o 5 mesos potser.

Laura ens deia que devien ser coses nostres, o que ens els havíem deixat a casa, cosa que a tothom li pot passar... I a poc a poc, a tots els van deixar de desaparèixer els entrepans, però a mi cada dia em desapareixia.

Jo sempre he sigut molt curiosa i no anava a deixar les coses sense saber qui era.

El dijous passat, la mare em va fer un entrepà i em va donar un paquet de galetes. Abans d'arribar a classe, vaig amagar una nota al paper d'alumini que deia "Per que em robes l'esmorzar?" I justament em va desaparèixer l'entrepà aquell dia.

Divendres, dilluns, dimarts... així va passar la resta de la setmana i jo cap dia tenia l'esmorzar a la motxilla, mentres que els meus companys si. Al final em vaig queixar a Laura jo també.

-Laura, es que fa més de dos setmanes que em desapareix l'esmorzar i no se qui ho fa o per què.- Li vaig dir una mica enfadada.

-Laia, et puc intentar ajudar i parlar amb direcció, però no podem culpar a ningú o castigar a tots per això. Parlaré amb direcció el més abans possible i veurem que mesures prenem.- Em va dir ella.

Laura me cau molt bé i és molt bona mestra, però de vegades se li oblida complir amb el que ens diu, com parlar amb direcció en aquest cas. Jo no pensava estar dos o tres setmanes més sense esmorzar, així que vaig prendre cartes en el assumpte.

Abans, a l'hora dels canvis de classe jo sortia al passadís, igual que tota la classe fins que venia el mestre de la següent hora. Vaig sospitar de diverses persones, al principi, de les meues amigues. Després, de l'altre grup de xiques, ja que no ens portem molt amb elles i finalment del grup de xics, ja que sempre es

volen fer els "guais" i fer com si foren millor (òbviamment ningú és millor que ningú).

De qui no vaig sospitar en cap moment va ser de Pau, ja que sí que és cert que pot suspendre molt o adormir-se a totes les classes, però és un xic molt majo i que sempre m'ha tractat bé.

Quan tots sortien al passadís, jo ara em quedava a dins de la classe i durant aquells dies l'esmorzar no em va desaparèixer cap dia. El que em va cridar l'atenció va ser que el Pau mai eixia al passadís, sempre es quedava assegut a la seua cadira, dormint de normal. Però això de quedar-me dins de classe als canvis de classe em va durar sols dos dies, i quan vaig tornar a eixir... ZAS! Entrepà robat. Ací va ser quan vaig començar a sospitar de Pau, ja que tota la classe eixia fora menys ell, i els dies que em vaig quedar dins de classe no em van furtar els entrepans.

Però el que em va dir Laura de què no puc acusar sense proves és cert, aleshores vaig decidir amagar-me.

A l'últim canvi de classe abans del pati em vaig amagar a un menut racó de la classe on els altres no et poden veure i, endevina què?, sí que era Pau! Això em va sorprendre realment molt, i no pel fet que em robava l'entrepà, això no tenia importància. El que m'importava era saber per què feia això. Al principi vaig pensar que era sols que li agradava molestar o li queia mal per alguna raó que jo desconeixia, però em vaig començar a fixar en coses més claus. Pau arribava amb ulleres profundes tots els dies, sempre s'adormia a classe, mai aprovava cap examen, mai feia els deures... I això em va generar una sola pregunta: per què?

Finalment, em vaig encoratjar i li vaig contar a la meua mare tot. Ella m'escoltà en silenci i em va dir:

-I he descobert que és el Pau qui ho fa! Però no entenc per què, jo mai li he fet res, no me'n ric mai d'ell, l'ajude quan puc... Però això no em pareix gens bé!

-Laia, jo entenc que estigues enfadada, però el que no pots fer és jutjar-lo i fer prejudicis d'ell, ja que mai saps el que un pateix a casa. Aquestes paraules realment em van tocar al cor i em van fer reflexionar. Aquella nit, abans de dormir em vaig quedar pensant en les paraules que la mare havia dit.

"Aleshores, descobriré perquè em fa això." Vaig decidir aquella nit.

L'endemà, en acabar el dia, en lloc de tornar a casa amb Elia pel camí de sempre vaig decidir seguir a Pau. Vaig deixar la motxilla a casa de Marta, ja que me n'anava de camí, i el vaig seguir de lluny, discretament sense que ell s'adonara. Al principi el camí era normal, cap al que jo pensava que era el camí per anar a sa casa, però després va girar cap a l'escola.

Ací vaig veure que a les cinc, a l'hora de sortida replegava a una xiqueta menuda, d'uns 3 o 4 anys. "Pau té una germana menuda?" Em vaig preguntar a mi mateixa. Doncs veig que sí. Després, van anar cap a la seua casa, un menut apartament d'una de les parts més perilloses de la ciutat. Això em va preocupar bastant, ja que vivia en una casa molt menuda en un barri molt perillós amb una xiqueta menuda. M'ho vaig pensar bastant, però finalment em vaig encoratjar i vaig tocar la porta de sa casa. Quan va obrir, es va quedar molt sorprès.

- Laia? Què fas ací?

- Puc passar? Necessite parlar amb tu.- Em va deixar passar i la casa era molt menuda, a penes tenia una habitació, un bany i una cuina molt menuda.

- Què necessites?- Em va preguntar mentre la seua germana jugava amb una nina vella.

- Pau, he descobert que em robes l'esmorzar fa mesos, et vaig veure. Perquè ho fas?- Això el va deixar avergonyit. Al principi ell no volia contar-m'ho, però finalment m'ho va explicar tot.

-Visc amb la meua germana Mia. Té 3 anys

i no tenim pares. L'he estat cuidant jo sol perquè no vull que em separen d'ella, és tot el que tinc. Treballo totes les nits per poder pagar una mainadera i aquest pis, però no ens dona per a menjar també, per això t'he estat robant l'esmorzar, ja que les coses que tu portes són les úniques que li agraden a la meua germana, i les agafe perquè ella pugui menjar.

Ací va ser quan tot va agarrar sentit: per què ell estava tan flac, per què s'adormia a totes les classes, per què tenia aquelles ulleres profundes baix dels ulls... No perquè fora un xic problemàtic, sinó perquè ja no podia més.

Vaig parlar amb ma mare i, després de moltes hores pensant, vam prendre una decisió. Li vam proposar a Pau que ell i la seua germana Mia vingueren a viure amb nosaltres. Al principi, ell no deia res. Només abraçava fort a la menuda, com si tinguera por que algú li l'arrabassara. Però quan ma mare li va dir: "Ací no estàs sol", Pau es va posar a plorar en silenci.

Des d'aquell dia, la casa va canviar. Ja no hi havia silencis tristos a l'hora de sopar ni passes lentes pel corredor. Mia omplia cada racó amb els seus riures, i Pau, a poc a poc, va tornar a somriure.

Els meus pares i jo els ajudàvem en tot el que podíem, i ell també ajudava sempre amb qualsevol cosa: parava taula, ajudava amb la compra o li contava contes a Mia abans de dormir.

A l'escola, Pau ja no s'adormia a classe. Encara estava cansat de vegades, però ara tenia alguna cosa que feia molt de temps que havia perdut: tranquil·litat.

I jo vaig entendre que, de vegades, salvar algú no significa fer grans coses. A voltes, només cal obrir la porta de casa... i també la del cor.

Mai sabem la batalla que una persona lluita en silenci.

Livia Mihaela Biraroïu - 16 anys
IES Maestrat

G	A	L	E	T	E	S	K	H	T	T	E	K	P
H	K	I	K	S	E	G	M	M	M	E	G	O	A
W	I	F	G	B	T	T	U	T	O	R	A	T	S
L	F	Q	A	T	L	G	N	J	X	K	U	T	S
T	B	U	O	N	Z	T	Q	W	G	N	Q	P	A
C	E	S	M	O	R	Z	A	R	J	B	O	K	D
U	O	G	T	N	N	H	F	W	V	M	P	M	Í
E	N	R	U	A	J	H	B	Y	W	P	T	Y	S
N	K	T	C	F	H	K	E	W	J	T	E	P	B
T	Q	W	L	X	A	M	I	G	U	E	S	M	C
R	K	D	A	M	P	O	G	J	Y	I	P	F	P
E	T	U	S	D	I	C	J	E	O	O	P	G	X
P	E	K	S	A	T	P	E	Z	D	V	O	S	P
À	X	P	E	H	X	M	O	T	X	I	L	L	A

Busca les paraules
del conte

- Amigues
- Classe
- Entrepà
- Esmorzar
- Galetes
- Motxilla
- Passadís
- Tutora

Ara et toca a tu!

Títol

Com et dius?

Quants anys tens?

A quin centre escolar vas?

Handwriting practice area with 20 horizontal dashed lines.

II·lustració

Large empty rounded rectangular box for illustration.

Si vols pots fer una foto i enviar el conte a **comunicacio@fapacastello.com**

Conte contat, ja s'ha acabat

